

Els nostres vespres

Un relat de: [qwark](#)

Cada vespre, puntual a la nostra cita, m'apropava a la pantalla. Just abans de veure-la, el cor se m'accelerava. Sempre vestia de forma elegant i sofisticada.

Aleshores ella em saludava i jo somreia. I m'explicava com havia anat el dia. Jo la contemplava embadalit, amb mirada de zombi. Escoltava la dolça cantarella d'aquella veu suau però alhora ferma, de dona que s'ha sabut fer un lloc a la vida.

Vaig aprendre tant d'ella! Era fantàstic quan explicava històries de països llunyans amb personatges extravagants. Alguns dies tenia la impressió d'haver fet quatre o cinc voltes al món en un sol vespre. Era tan dolç viatjar sobre la seva veu...

Quan arribava el moment s'acomiadava i ens citàvem per l'endemà. Jo mai li vaig demanar res més. En tenia prou amb veure-la a la pantalla cada vespre. Després de l'Espanya Directo. Abans de la predicció del temps.

Ella no.

Uns diuen que fou per amor, que va voler viure una història de princeses. D'altres que per ambició, que li van fer una bona oferta pel seu úter. Jo només sé que em va deixar i se'n va anar amb un altre, la molt porca.